

„sinna murretat?“ üttel essa. „Minno päiw om allalánnu, öddang jöwwap mulle. Ent kui wastne hommung lähhüney, jis peap enne ö - pimmedus „meid katma.“ — „Sinna kónnelet ennege om „mast surmast“, üttel poig; parremb meie kulesse sinno „ellust.“ — Essa üttel: „tallopoja ello om kui löökese ello, mes sa näet launden henda üllendawat. „Ta om sündinu maa pääl ja põllu waiel; kun willi „kaswap, teep ta omma peffa uink toiday omme „poige. Mulla hõngust nink orrasse haljendamisse „ja kassumisse wõttap ta jüdo ja ello rõmo. Ent „ta üllendap henda ka taiwa pole, nink woip säält „üllewast kaeda, kuis ma pääl kif kaswap; ta woip „ülleskaeda päiwa pole, kost walgus tullep, nink „pilwi pole, kost sugguliko wihma antas. Hao wal- „gusfen lendap löökene, nink öddangul üllendap ta „henda weel ütškõrd, et näes päiwa ärraminnewat. „Nida ellap löökene waielikko ello maa pääl, ent tõist „ja üllembat om temmal, launden ja lendaden taiwa „pole. Ent ütš ello om tõisega ühhendetu; mapälit- „sest ellust tullep waidlemine ja himmo henda taiwa „pole üllendada; nink se üllendamine taiwa pole an- „nap joudo kif murret ja waiwa siin ilman kanda!“ — Sis üttel poig: „tõttelikult! nidade ollet sinna „ellanu, nink meie palleme: ja weel meie mannu!“ — „Armas poig, ellokäük om muidoke rasse, nink „minna tahhas ka sinna jouda, kun walgus ja taw- „weus om. — Nåtse, päiw tõssap omma pallawaga. „Läkken koddoo!“

2.

Üts tallopoig üttel tõisele: „paljo aiga olle ma „so ellokäuki nannu, nink panne immes, kuis sa ifs

„rõõmsa melega ja rahholikult kannatat, mes sulle „johhup! Oppeta ka minno nidade rahhul jama „rõmo ja murre päiwin!“ — Tõine üttel: „weibi „sõnnuga minna jedda selleta. Ma panne omma „ello nink henda essi põllo-tõ saarnatse. Kui müüd „rist ja willitsus tullep, jis ma mõtle adra ja ägli „päle. Neide läbbi harritas ja walmistetas maad, „et umbrohto häetetas, nink semneterra juurd wois „wõtta. Nink minna kae henda läbbi, kui ma wois „löida ka henne sissen weel harrimata maad, et tem- „ma suggulikus saas. Minna otši umbrohto henne „sissen, mes waja häetada. Nink mõnnikõrd näüs „õnnetus ja hädda mulle pikse-pilw ollewat, mes „hukkatus ja surma ahwardap, kui mürristamist „kuleme; ent ommete kōstotawa ne pilwe wihmaga „sedda maad. Nink kui wihm om mõdalánnu, loda „ma, et pea päiw nakkap paistma.“ — Nåtse, ma olle kui põllo-ma, nink ei üle se „põld kändjale; mes sinna teet?“

Ne säitse latsekesti.

3.

Ülli warra hommungust, kui eddimene haggio taiwa kullen paist, tõssi ütš wagga majaessa omma naisega maggama üles. Nemma tennasiwa Jummalat, ke neile maggusat und olli andnu, nink wastfet päiwa-walget nätta and. Hommungune haggio paist neide kambre sisse, nink säitse latsekesti olliwa omma wote pääl maan, nink maggasiwa.

Wannemba kaijewa üttest latsest tõise päle järgi mõda, nink emma üttel: „Neid om säitse: oh! ei „kanna kül meie jõud, neid kif toita!“ — Nida puh-